

Steinmetz Bella Fiatal Lányként

A jobb oldali egy tisztviselőnek volt a felesége. Az egy fiatal húsz-huszonegy éves fiatalasszony volt, még nem volt gyereke, én pedig tizennégy-tizenöt éves leányka voltam. És délelőtt vagy délután mentünk, mert természetesen a tisztviselők csak délután, munka után jöttek teniszezni. És amikor szabad volt a pálya, és neki is volt szabadideje -- én mindig szabad voltam, de ő egy háziasszony volt --, kimentünk délelőtt, vagy amikor kedvünk volt, vagy ha esős volt az idő, nem mentünk strandra, és teniszeztünk. Talán tizenhárom vagy tizennégy éves voltam, mikor kaptam

én ütőt, de addig [is] játszottam, próbálkoztam a bátyám ütőjével. Itt [a fényképen] már az én ütőm volt, és a fehér [ruha] kötelező volt. Az ütő nagyon drága volt, kétezer-ötszáz lej, emlékszem. Én tizenegy éves koromtól teniszeztam. Édesapám egy svájci--román nagyvállalatnak volt a vezetője, és ő mindent megadott, nem csak a tisztviselőknek, a fix munkásoknak is. Az egy óriási gyár volt. Lejött a nagyfőnök Svájcából, és azt mondta, hogy 'Hát itt kellene valami sport és szórakozás? -- mert Toplica nagy falu volt --, nem szeretné? Nem volna jó egy teniszpályát csinálni?'. És kiadta az ordint, és pénzt hozzá és mindent. Többek között az egyik mérnök értett hozzá. Elment Budapestre, és a Margit-szigeti teniszpályát lemintázta, és pontosan olyan teniszpályánk volt. Verseny teniszpályánk. És ő mindig küldött labdát, mert a labdák nagyon [drágák voltak]. Ez nagyon drága sport volt, és ma is az. És nem is volt még divat, inkább egy elit sport volt. Akkor kezdődött inkább a kugli meg a futball. Tizennégy éves koromban már játszottak velem a felnőttek is. És én végig játszottam, mint asszony is. Itt [Marosvásárhelyen] az MSE-nek voltam a tagja tizenegy évig, amíg ki nem rúgtak. Az MSE, a Marosvásárhelyi Sport Egylet [Egyesület]. A sportegyesületbe járt, aki teniszezni akart. Ott volt román, magyar, zsidó. De zsidó kevés volt. Ketten voltunk, Rétiné és én, a szegény Almásiné. Nekem ugye megvolt a lehetőségem, a nagybátyám mindig adott nekem pénzt, hogy mindenem legyen. Úgyhogy ütőm is volt, és a születésnapomra mindig a legdrágább Dunlopot adta. Az akkori tenisz, amit mi akkor játszottunk, mint minden hatvan évvel ezelőtti dolog a maihoz képest, ahogy én most látom, gyerekjáték volt. És apámnak is igaza volt, mert azt mondta: 'A sport csak addig egészséges, amíg nem dögleszti ki magát az ember!' Most tízével, tizenötével vannak állandóan sérültek a teniszben. Ez elképzelhetetlen volt nálunk, abban az időben. Mi nem így játszottunk, ma zsonglőrök, amiket csinálnak. Egészen harminckét éves koromig játszottam, amíg ki nem tettek. 1940-ig nem volt különbség [az emberek között]. És akkor jött a törvény, hogy nem lehetek, mert zsidó vagyok. Közben csináltak a Ligetben három teniszpályát, volt egy klub, amit Muresulnak [Marosnak] neveztek. Annak voltak különböző szekciói: kuglizó, teniszszakosztály, és mit tudom én, még mi. És mondták, hogy 'Gyere csak, játsszál itt'. És velem jött még két keresztény szolidaritásból. Otthagyták az MSE-t, és jöttek velem. De a nélkül is lett volna partnerem ott, a Muresulban is. Szívesen látott vendég voltam, mert nem sok tag volt. Az MSE-nek talán több tagja volt. A Magyar Kaszinó is szponzorálta [az MSE-t]. Volt még a Tornakert, fent a nőgyógyászatnál [jelenleg Sportivilor utca]. Az egy olyan szép kis kert volt, öt pálya volt. Állandó jelleggel volt ott vagy tizenkét játékos. Innen került ki például az első romániai bajnok, pont Rétinek a fia, Réti Tibor. Ő hamar Bukarestbe került, mert volt ott egy lerakata az apja vállalatának, és sokáig volt ott. Aztán, hogy mit csinált, nem tudom, szétvált a sorsunk. Meg aztán ő a 'felső tízezer' közé tartozott. Egy nagyon-nagyon szimpatikus zsidó nő volt a második felesége a Rétinek, nagyon csúnya, de nagyon bájos, intelligens nő. Vele teniszeztam. Közvetlenül soha nem érezted azt, hogy ő más osztálybeli, hogy így mondjam. Az első feleség meghalt, és attól maradt két fiú. Ezzel a másodikkal volt egy leányuk, ő ma is kell hogy éljen Hamburgban. A nők akkor általában ügyes, térdig érő kis fehér szoknyába öltöztek [a teniszhez], és szép kis rövid ujjú blúz volt, és mindig fehérben. El sem tudtam képzelni, hogy színesben, mert nem láttam. Sőt, Pesten se láttam soha, csak fehérben. Ezért fehér sportnak hívták valamikor. Kicsit mindig haladottabb voltam egy fokkal, mint itt [a nők], mert én már akkor is kicsi rövid, fehér nadrágban teniszeztam, egy rövid sortban. És én egyedül! Mert én jártam Pestre, és láttam ott, s akkor nekem is kellett. És ott [a Tornakertben] volt öltöző, de volt, mikor itthon felöltöztem. Csinos voltam! Anyám mondta, szegény, 'Bella, te nem vagy szép, egyáltalán nem vagy szép, de te nagyon csinos vagy! És tudod még mutogatni is a csinoságodat, de ne vidd túlzásba!'. Szegény anyám? Volt egy gyönyörű szép rózsaszín köpenyem, amit magamra vettem, nem volt begombolva, s az ütővel szaladtam fel itt, az Arteinál

[Artei utcán]. De hát néha az a sort egy kicsit kivillant? Szóval, volt bennem egy kicsi kacérság, hogy őszinte legyek? De nem hoztam be a sorttal [Maros]Vásárhelyre a divatot. Megszokták, hogy én mindig extrább voltam egy kicsit. Pedig nekem nem volt sok toalettem, mert nem érdekelt engem. Csak úgy egy-egy rám ragadt. Versenyre járogattam, de nem nagyon engedett a férjem. Elmentem versenyre Gyergyószentmiklóstra, Csíkszerdába, és Kolozsvárig jutottam el, addig nagy nehezen a férjem beleegyezett. De aztán láttam, hogy nem veszi jó néven, és abbahagytam. Jöttek aztán a rossz idők is, és nem volt hangulatom versenyezni. Örültem, ha van kedvem [teniszezni], mert 1942-től már kedvem sem volt, mert már elvitték a férjemet. Akkor nekem már befejeződött mindenféleképpen a múltam.